

St. 5220. *Pestimees*

2762

Pildid I.

Lastele.

G. Pihlaka kirjastus
Tallinnas.

10

A 52/20

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

37494

Salb koolitunnistus.

Jah, deke, mis mõis siin parata!

Küll saba lorda ütlesin sull' ma:

„Mann, kuule, kuule, kases kaswab rohi,
nii edasi see minna tõesti ei tohi!

Waat', siin see ülesanne on ju wale
ja katelismuus on la üsna hale!

See kirjutus on wigasid siin täis,

Ja Tartut ja ei tea kus isa läis!“

Kuid sina hüppasid ja tantstsid
ning wäljas mäeweerul wantstsid,
sest kewad olla sinu arust ilus

ja mäng see olla mõnus puude wilus!

„Mann, kus ju koolitöö!“ nii hüüdsin ma
kuid Mannil polnud aega õppida!

Ja nää müü, ju saibki, mida saama peab

siin iga laps, kes koolis wähe teab:

siin 2, siin 8, siin 2, siin „hoolt on wähe!“

Ma usun, Mann, müüd mõtad aru pähe!

Ma heameelega lüü naerda tahaks,

kuid seegipärast jääb see ikka pahaks . . .

Ma tean, et iduluke ennasti parandab —

eks ole tõsi? — ja siis wirgaks saad.

Sest sügisel küll uue hoolega

ja hakkad jälle hästi õppima,

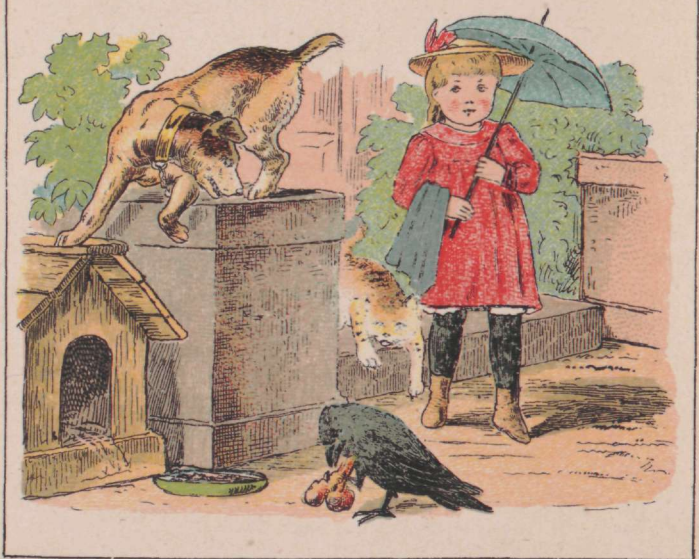
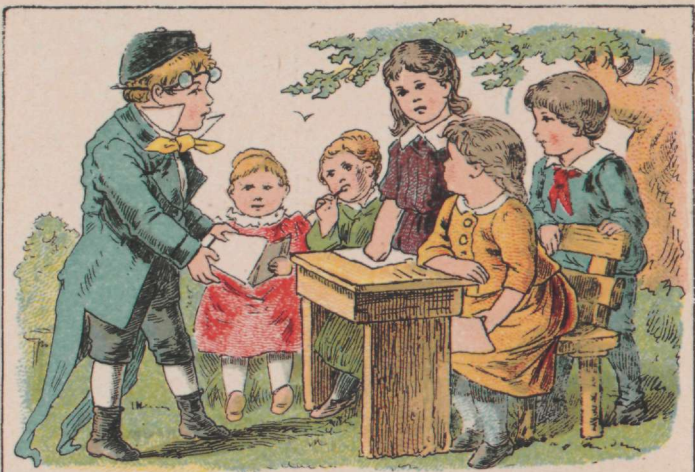
ja todu tood siis tunnistuse, tea,

kus seisab ainult „wäga hea“ ja „hea!“

Müüd oma filmad ruttu kuivaks tee,

ja oled ju mu armas deke!

Algaja mõtteid.

Ma algan elu rada,
mis tundmata ja pilt;
ees äpardusi saba
ja tume tulewik

Si film näe õiget fihri,
kuid vastu elule!

Kui eksin ta siin tihti —
lord leian õige tee!

P. P.

Ruhkilill.

Kui hõljub rukkiväli
siin õhtu õhu täes
ja taeva kaugel taarel
käib pikne suurel väes;
kui kardab piksepilku
õis tumesinine,
siis peidab oma palge
ta ära rukkisse;
ja kõrtega siis kõigub
ta õrnem dieke.

Willi Rindi

Kinult seal on puhas mesi,
kus ta woolab tasakesi.

Kui su teod pole truud,
ei siis usta sinu suud.

Kui pütkad kõigest mäest,
saad üle igast mäest.

Isa, ema ja laps.

Mul on isa ja ema. Isa ja ema on minu wanemad. Nad armastawad mind ja kannawad mu eest hoolt. Isa ja ema annawad mulle süüa ja juna ja saadawad mu kooli. Tahan neid jelle eest armastada ja nende sõna kuulda. Wanemad ja lapsed üheskoos sünnitawad perekonna.

Alwalik tunnistus.

August pidi emale poest piima tooma. Kuid õde tahtis seda tema eest teha. Nad hakkasiwad krusi kiskuma. See kukkus maha ja läks tatti.

Lapsed hakkasiwad nutma.

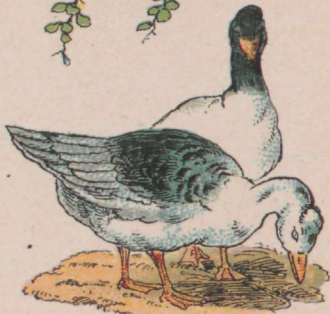
Naabrieit tahtis neid trööstida.

„Minge koju“, ütles ta, „ja ütelge emale, et mina krusi tatti tegin. Siis jääte trahwist ilma“.

August aga kuwatas filmad ära, waatas temale otša ja ütles:

„Ei. See ei oleks õige. Mina jutustan, kuidas asi oli. Warem kannatan trahwi ära, kui et waletama hakkan!“

Sipelgas ja inimene.

Armas ema, metsas käisin,
nägin asju, ilusaid;
uudishimuliselt kaua
silmitsesin sipelgaid.
Ustinasti siia, sinna
nad seal lähku jookstwad,
ja üks nendest tiris ränka
offakest nii jämedat.
Kohe teised tema juurde
kiirel käigul tõstwad,
seltstlist nad hulgal ruttu
awitada wõstwad.
Eks see olnud ilus nendest? "
„Jah, see ilus tõeste!“
ütles ema naeratades:
„Sipelgate wiis on see!“

Armas ema, selle järel
seisin weidi tänawal;
inimesed siia, sinna
tõttastwad tuhinal.
Seal üht wana eite nagin,
foorem seljas, tuituwat,
tudisedes, palged augus,
küürus koju kobawat.
Kuid ei ükski inimene
ei jäänd seisma hulga seasi
aitajat ja halastajat
polnud leida nende reast.
Eks see olnud paha nendest?
„Jah, see paha tõeste,
aga parata seal pole —
i n i m e s t e wiis on see!“

Minu kodu.

Põllul liivo ja wainul lilled,
Djalene aia all,
maja taga maantee ääres
männamets nii mähinal;
maja otsas kuusik lohab,
koplis õitswad tomingad,
maja õleräästas aga
pääsupesad, peresad —
minu kallid kodu see!

Wilets wili kaswab liiwas,
oja sumel kuitwats jääb;
kullakõla seal ei kuule,
waitfelt aeg seal mööda läeb.
Aga siiski ilusamat
lohta ma ei kuski tea,
kui see lihtne, lihtne maja,
kus mul wiibida nii hea —
minu kallid kodu see!

